

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte - Petru Ursache,

Judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Nadejda Toma, Anatolie Țurcan,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și de avocatul Doronceanu Olesea în numele succesorului legal al părții vătămate Barbei Ion, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017, în cauza penală în privința lui

Rusacova Anna XXXXX,

născută la XXXXXX, originară din XXXXXXX, XXXXX,
or. XXXXX XXXXX, domiciliată în mun. XXXXXXX,
str. XXXXXX, nr. XXX, ap. XX;

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 11 iunie 2015 - până la 26 octombrie 2016 (instanța de fond);
2. de la 24 noiembrie 2016-până la 08 februarie 2017 (instanța de apel);
3. de la 11 noiembrie 2017-până la 06 februarie 2018; (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 26 octombrie 2016, Rusacova Anna a fost condamnată în baza art. 213 lit. b) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea în penitenciar pentru femei de tip deschis, fără privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o anumită activitate.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța a constatat că, Rusacova Anna, activând în calitate de medic reanimatolog în cadrul Spitalului Clinic nr. 3 „Sfânta Treime” situat în mun. Chișinău, str. A. Russo, nr. 11, la 19 iunie 2013 aflându-se la serviciu, ignorând regulile și metodele de acordare a asistenței medicale, contrar prevederilor art. 17 pct. a) din Legea nr. 264 din 27.10.2005, cu privire la exercitarea profesiei de medic, art. 28 alin. (1) din Legea nr. 411 din 28.03.1995, privind ocrotirea sănătății și art. 58 lit. c) din Legea nr. 263 din 27.10.2005 cu privire la

drepturile și responsabilitățile pacientului, precum și contrar obligațiilor de funcție, conform cărora „*medicul reanimatolog asigură executarea ordinilor, dispozițiilor, hotărârilor și deciziilor în vigoare al MS și DS, directorului spitalului, acordă asistență medicală specializată calificată de îngrijire medicală adecvată pacienților critici în saloanele de reanimare și saloanele postoperatorii din secțiile spitalului*”, din neglijență, în cadrul efectuării unei intervenții chirurgicale și anume catetizarea venei centrale, subclavia, din partea stângă, la cet. Barbei Ana, a lezat vena subclavia și a apexului plămânului stâng, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 376 din 25.04.2014 a servit cauza decesului pacientei.

3. Nefiind de acord cu sentința, au declarat apel:

- acuzatorul de stat, care a solicitat, casarea parțială a acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare la 2 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita o anumită activitate în domeniul ocrotirii sănătății pe un termen de 5 ani, argumentând că pedeapsa stabilită este prea blândă în raport cu gravitatea faptei și urmările survenite. Instanța de fond neîntemeiat a exclus pedeapsa complementară, or inculpata activând în continuare în secția de reanimare ar putea pune în pericol viața altor pacienți;

- succesorul legal al părții vătămate Barbei I. și avocatul acestuia Doronceanu O., care au solicitat casarea parțială a sentinței în latura penală cu privarea inculpatei de dreptul de a ocupa anumite funcții (medic reanimatolog) sau altă activitate (medic) pe un termen de 5 ani, invocând că concluzia instanței de fond la acest capitol este eronată, nefiind luat în considerație faptul că Rusacova A. continuând să activeze în aceeași funcție ar putea genera noi situații similare. Pedeapsa stabilită este neproportională în raport cu gravitatea faptei și urmările survenite, la stabilirea căreia instanța nu a ținut cont de faptul că Rusacova A. nu a recunoscut vina în cele comise și continuă să presteze zilnic servicii medicale pacienților;

- inculpata și avocatul acesteia Volkova V., care au solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei hotărâri de achitare din motivul lipsei faptei infracțiunii, argumentând că în speță lipsesc careva încălcări a regulilor de acordare a asistenței medicale, cu atât mai mult că acțiunile inculpatei în calitate de reanimatolog au fost verificate de către Comisia Ministerului Sănătății, care au constatat legalitatea acțiunilor întreprinse de aceasta. Efectuarea nereușită a procedurii de catetizare a venei subclavia nu constituie o încălcare a normelor sau regulilor de acordare a asistenței medicale, deoarece toate măsurile de tratament au fost efectuate. Învinuirea a fost bazată pe presupuneri, nefiind luate în considerație declarațiile

inculpatei; raportul de expertiză medico-legală nr. 376 urmează a fi exclus ca probă.

În cadrul ședinței instanței de apel Rusacova A. a depus cerere de încetare a procesului penal cu liberarea de răspundere penală în temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017 apelurile declarate de acuzatorul de stat, succesorul părții vătămate Barbei I. și avocatul acestuia Doronceanu O. au fost respinse ca nefondate.

Apelurile declarate de inculpata Rusacova A. și avocatul acesteia Volkova V au fost admise, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță potrivit căreia, procesul penal în baza art. 213 lit. b) Cod penal a fost încetat cu liberarea lui Rusacova A. de răspundere penală în temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat că, vinovăția inculpatei a fost dovedită pe deplin prin probele prezentate de acuzare, astfel că instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, iar în consecință acțiunile inculpatei corect au fost încadrate în baza art. 213 lit. b) Cod penal.

Tot aici instanța a reținut, că în cursul judecării cauzei inculpata a depus o cerere prin care a solicitat aplicarea în privința sa a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, declarând totodată că recunoaște vina pe deplin și se căiește sincer de cele comise.

Analizând actele cauzei Colegiul a conchis că cererea depusă de inculpată urmează a fi admisă dat fiind faptul că în privința inculpatei sunt aplicabile prevederile Legii sus menționate, iar procesul penal urmează a fi încetat.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, cu recurs ordinar a contestat-o acuzatorul de stat, care invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită, casarea deciziei contestate cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată argumentând următoarele:

- instanța de apel eronat a constatat că în privința inculpatei este aplicabil actul amnistiei fără a ține cont de faptul că inculpata atât la urmărirea penală cât și în cadrul cercetării judecătorești nu a recunoscut vina manifestând o indiferență totală față de consecințele survenite, or din comportamentul lui Rusacova A. nu se deduce faptul că aceasta a conștientizat caracterul acțiunilor sale;

- în cererea de apel inculpata a solicitat să fie achitată și abia în ședința instanței de apel a solicitat aplicarea actului de amnistie în privința sa declarând că recunoaște vina, fapt care urma a fi luat în considerație de instanță;

- inculpata nu s-a autodenunțat, nu a manifestat căință activă față de fapta comisă, nu a contribuit activ la descoperirea faptei, precum și nu a solicitat examinarea cauzei în procedură specială prevăzută de art. 364¹ sau 509 Cod de procedură penală;

- soluția instanței de apel privind încetarea procesului penal în privința lui Rusacova A. este eronată, deoarece contravine art. 14 din Legea privind amnistia, or inculpata nu poate fi absolvită de pedeapsa complementară „*privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita o anumită activitate*”;

- decizia instanței de apel contravine Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia;

6.1 Recurs ordinar asupra deciziei instanței de apel a depus și avocatul Doronceanu O. în numele succesorului părții vătămate, care invocând temeiul de drept prevăzut la pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată.

În argumentarea soluției solicitate s-a invocat:

- în decizie eronat s-a indicat că ar fi avut loc examinarea cererilor depuse de părți, în realitate acest fapt nu a avut loc, fiind examinată doar cererea inculpatei privind aplicarea Legii cu privire la amnistie;

- participanții la proces nu s-au pronunțat asupra cererilor de apel depuse de inculpată și avocatul acesteia, în cadrul ședinței nu a fost examinată nici una din cele 3 cereri de apel;

- atât succesorul părții vătămate cât și avocatul acestuia nu au primit copia apelurilor inculpatei, astfel că nu cunoșteau cerințele invocate, prin urmare nici nu și-au expus opinia asupra acestora;

- decizia recurată conține constatări care nu corespund realității și care nu au avut loc;

- instanța de apel urma să verifice și să stabilească cu certitudine dacă în speță sunt întrunite condițiile Legii nr. 210 privind amnistia, în special dacă persoana a manifestat căință activă, în ce a constatat această căință, corespunde căința exigențelor legii sau nu;

- „căința activă” a inculpatei este o declarație formală, lipsită nu doar de criteriile prevăzute de lege ce definește căința activă, dar și absolut nesinceră, aceasta fiind restrânsă de împrejurări, fiind nevoită să aleagă între recunoașterea formală a vinovăției sau tragerea la răspundere penală;

- concluzia instanței de apel prin care s-a indicat că „recunoașterea vinovăției

se consideră contribuire activă la descoperirea infracțiunii” este eronată și contravine atât art. 57 Cod penal cât și Legii nr. 210, or recunoașterea vinei nu echivalează cu contribuirea la descoperirea infracțiunii;

- succesorul legal al părții vătămate a declarat în ședințele instanței de fond și apel că are pretenții atât materiale cât și morale față de inculpată, dar va înainta o acțiune separată în ordinea procedurii civile, or înaintarea acțiunii în cadrul procesului penal este un drept al părții vătămate și nu o obligație. Astfel, lipsa acțiunii civile în cadrul procesului penal nu neapărat presupune și lipsa prejudiciului cauzat, cu atât mai mult că pretenția a fost declarată;

- în speță au fost grav încălcate dreptul la un recurs efectiv și dreptul la un proces echitabil și contradictoriu;

7. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să îl respingă ca inadmisibil.

Potrivit art.427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Colegiul penal lărgit indică că recurenții invocă temeiul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

În esență însă, recurenții critică decizia instanței de apel nefiind de acord cu aplicarea în privința lui Rusacova A. a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, și încetarea procesului penal.

Așa dar, analizând conținutul recursurilor declarate în raport cu materialele dosarului, și cu legislația în vigoare aplicabilă la speța dată, Colegiul penal lărgit menționează că soluția instanței de apel care a stabilit că în prezenta cauză este aplicabilă Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, este justă și întemeiată.

Referitor la argumentul recurenților prin care se indică că în instanța de apel

părțile care au declarat apel nu s-au pronunțat asupra acestora, iar în conținutul deciziei contestate se face referire la faptul că ei s-au expus asupra cererilor de apel Colegiul reține, că aceasta este o încălcare formală, care nu poate fi temei de casare a deciziei contestate, deoarece în instanța de apel nu s-a judecat fondul cauzei dar numai cererea inculpatei privind aplicarea amnistiei.

În acest context Colegiul penal lărgit reține prevederile art. 107 alin. (2) Cod penal din care rezultă că, amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranță și asupra drepturilor persoanei vătămate.

Conform art.1 alin.(1) din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova, prevederile acestei Legi se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12.

Totodată, se remarcă că, procedura de aplicare a amnistiei față de persoanele inculpate este reglementată de art. 2 din Legea menționată, unde se indică expres că procesul penal încetează la faza de judecare a cauzei referitor la infracțiunea săvârșită până la adoptarea prezentei legi pentru care Codul penal prevede în calitate de pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani.

Până la devenirea hotărârii judecătorești irevocabile, orice instanță ordinară este în drept, în baza art. 2 din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016, să aplice actul amnistiei față de inculpat și să pronunțe o hotărâre de încetare a procesului penal.

În cursul judecării cauzei, **la orice etapă a procedurilor**, inculpatul este în drept, prin acord scris, să solicite încetarea procesului penal, în privința sa, în temeiul art. 2 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016.

În contextul dat, este necesar de a preciza că, înainte de a aplica actul amnistiei față de inculpat, instanța urmează să determine, dacă acesta a manifestat căință activă față de fapta infracțională comisă.

Tot aici, se indică că în art. 1 alin. (2) din Legea nr. 210 stipulează expres că căința activă a persoanei se determină, în conformitate cu criteriile stabilite la art. 57 Cod penal (red. 2002).

Art. 57 Cod penal, prevede că liberarea de răspundere penală, în legătură cu căința activă, este posibilă numai în cazul în care sunt întrunite următoarele criterii:

persoana s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau a reparat în alt mod prejudiciu pricinuit prin infracțiune.

Așa dar, reieșind din textul normei citate supra, se conchide că pentru aplicarea amnistiei față de persoanele inculpate, este suficient să fie întrunite cel puțin unul din criteriile enumerate supra.

De asemenea, recunoașterea integrală a vinovăției de către inculpat și judecarea cauzei penale la solicitarea inculpatului în procedura simplificată reglementată de art. 364/1 sau art. 509 Cod de procedură penală, este considerată ca contribuirea activă a persoanei inculpate la descoperirea infracțiunii.

În continuare, Colegiul penal lărgit indică că, în cazurile când inculpatul a săvârșit o infracțiune prin care nu s-a cauzat vreun prejudiciu părții vătămate sau când inculpatul nu a solicitat examinarea cauzei potrivit procedurilor reglementate de art. 364/1 și art. 509 Cod de procedură penală, prevederile art. 2 din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 sunt aplicabile față de inculpat, dacă acesta în cursul judecării cauzei, la orice etapă, a recunoscut integral vinovăția.

În consecință, raportând prevederile menționate, la speța dată, Colegiul penal lărgit punctează că deși inculpata inițial în prima instanță nu a recunoscut vina, însă aceasta în cadrul judecării prezentei cauze în instanța de apel, unde este o continuare a judecării fondului cauzei, a depus cerere prin care a solicitat aplicarea în privința sa a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia, specificând că recunoaște vina și se căiește sincer de cele săvârșite, (f.d.82 vol. II) instanța de apel corect și întemeiat a aplicat actul amnistiei în privința acesteia, or Rusacova A. a manifestat căința activă față de fapta infracțională comisă.

Referitor la argumentul avocatului Doronceanu O. prin care se indică că succesorul legal al părții vătămate a declarat în ședințele instanței de fond și apel că are pretenții materiale și morale față de inculpată, dar va înainta o acțiune separată în ordinea procedurii civile, fapt care în viziunea acestuia constituie un impediment la aplicarea institutului amnistiei, Colegiul reține următoarele:

Conform prevederilor art. 219 alin.(1) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

Totodată, conform art. 221 alin. (1) și alin.(2) Cod de procedură penală, *acțiunea civilă în procesul penal se intentează în baza cererii scrise a părții civile*

sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. Acțiunea civilă se intentează față de bănuit, învinuit, inculpat (...).

În cazul în care partea vătămată, nu a înaintat acțiune civilă, în conformitate cu prevederile art. 221 Cod de procedură penală și nu a fost recunoscută în calitate de parte civilă, în conformitate cu prevederile art. 61 Cod de procedură penală, nici la urmărirea penală, nici în instanța de judecată, rezultă că în cauză nu există prejudiciu, deoarece partea vătămată nu a formulat anumite cerințe ce ar fi fost valorificate prin înaintarea acțiunii civile, conform prevederilor normelor procesual-penale și în atare situație, inculpatul nu cade sub incidența restricțiilor formulate în art. 10 lit. k) din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia.

Așa dar, verificând materialele dosarului, Colegiul penal constată că, atât succesul legal al părții vătămate cât și avocatul acestuia, care i-a apărut interesele în bază de contract, nu au înaintat acțiune civilă nici în cadrul urmăririi penale și nici la etapa judecării cauzei în conformitate cu normele procesuale sus citate care reglementează acest aspect, iar prima instanță în sentința adoptată nu a stabilit un careva quantum a prejudiciului material sau moral cauzat succesului legal al părții vătămate și nu a dispus încasarea din contul inculpatei a unor daune pricinuite în rezultatul săvârșirii infracțiunii.

Prin urmare, în speță, doar nerecuperarea integrală a acțiunii civile înaintate în condițiile legii, ar fi fost temei legal de neaplicare a instituției amnistiei în privința lui Rusacova A.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul penal lărgit reține că, în prezenta speță inculpata nu cade sub incidența restricțiilor formulate în art. 10 lit. k) din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016, privind aplicarea amnistiei, deoarece succesul legal nu a înaintat acțiune civilă în cadrul procesului penal.

Colegiul respinge ca neîntemeiate și alegațiile acuzatorului de stat prin care se critică soluția instanței de apel în partea ce ține de absolvirea de pedeapsa complementară a inculpatei, care în opinia recurentului contravine prevederilor art. 14 din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia, or art. 14 din Legea menționată se aplică persoanelor, în privința cărora sentința de condamnare a devenit irevocabilă, circumstanță ce nu există în speța dată.

Referitor la motivele recurenților că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentelor din apeluri privind blândețea pedepsei aplicate inculpatei Colegiul penal lărgit invocă, că potrivit art. 107 alin. (1) Cod penal, aplicate în speța dată corect, amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale, de unde

rezultă că motivele privind blândețea pedepsei nu mai au nici o importanță fiindcă răspunderea penală este înlăturată conform art. 2 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal lăgit conchide că nu există temei legal și rațional pentru admiterea recursurilor ordinare declarate de către acuzatorul de stat și avocatul Doronceanu O. în numele succesoriului legal al părții vătămate, care urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea hotărârii contestate.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și de avocatul Doronceanu Olesea în numele succesoriului legal al părții vătămate Barbei Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017, în cauza penală în privința lui *Rusacova Anna*, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Anatolie Țurcan

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

OPINIE SEPARATĂ
a judecătorului Constantin Alerguș

(Expusă în temeiul art. 340 alin. (3) Cod de procedură penală pe cauza penală în privința lui *Rusacova Anna Alexei*)

06 februarie 2018

mun. Chișinău

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 06 februarie 2018, au fost respinse, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Devder Djulieta și de avocatul Doronceanu Olesea în numele succesorului legal al părții vătămate Barbei Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017, în cauza penală în privința lui *Rusacova Anna*, cu menținerea hotărârii atacate.

Pledez pentru o altă soluție decât cea adoptată cu majoritatea de voturi, din următoarele considerente.

La judecarea cauzei în ordine de apel a fost total viciată procedura de judecare a cererilor de apel.

Din materialele dosarului rezultă, că la judecarea cauzei în instanța de apel au fost încălcate mai multe norme procesual penale, care au generat încălcarea dreptului succesorului legal al victimei la un proces echitabil și la un recurs efectiv (art. 6 și 13 CEDO).

În instanța de apel dosarul a fost examinat într-o singură ședință care a avut loc la 08 februarie 2017 unde au participat procurorul, inculpata, avocatul acesteia Volkova V., precum și succesorului legal al părții vătămate Barbei I. și avocatul acestuia Doronceanu O. cu încălcarea prevederilor art. 413 alin. (5), (6), (8) Cod de procedură penală.

Astfel, la începutul ședinței avocatul inculpatei a înaintat o cerere de aplicare a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia în privința lui Rusacova A. Asupra cererii menționate s-a expus inculpata, avocatul acesteia și procurorul. *Opinia succesorului legal al părții vătămate și al avocatului acestuia nu au fost solicitate.*

Ulterior, la 01 martie 2017 în lipsa dispozitivului hotărârii, părților prezente la ședință le-a fost înmănată copia deciziei motivate, faptul dat rezultă din procesul-verbal al ședinței (f.d.86-89, vol. II) care corespunde cu conținutul de pe CD).

Astfel nici un participant la judecarea cauzei nu s-a expus asupra cererilor de apel, iar referitor la aplicarea amnistiei s-au pronunțat doar inculpata, avocatul acesteia și procurorul, dar nu și reprezentantul legal al victimei și apărătorul său, prezenți în ședința de judecată.

Totodată, din dispozitivul deciziei rezultă că apelurile procurorului și succesorului legal al victimei au fost respinse, iar apelurile declarate de inculpata Rusacova A. și avocatul acesteia Volkova V.- care au solicitat pronunțarea unei hotărâri de achitare, au fost admise, însă în partea motivată o astfel de concluzie nu se regăsește. Circumstanțele menționate, denotă în mod vădit, că motivarea soluției contrazice cu dispozitivul.

Erorile nominalizate, confirmă incontestabil că succesorul legal Barbei I. nu a beneficiat de un proces echitabil și nici de un recurs efectiv, drepturi prevăzute de art. 6 și 13 CEDO, fiindu-i îngădit accesul la justiție (art. 19 Cod de procedură penală și art. 20 din Constituția R. Moldova).

Un motiv suplimentar de casare a hotărârii contestate cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel este legat și de faptul că decizia instanței de apel nu corespunde rigorilor legii, or conținutul acesteia trebuie să corespundă circumstanțelor care au avut loc în cadrul ședinței de judecată.

În speță, în decizia contestată se invocă că participanții la proces s-au pronunțat asupra apelurilor, însă faptul dat nu reiese din procesul-verbal al ședinței de judecată.

Nu susțin opinia majorității nici referitor la faptul că nejudicarea apelurilor împreună cu încălcările de procedură menționate nu ar fi motiv de casare a deciziei contestate, or în apel nu s-a judecat fondul cauzei ci doar cererea de aplicare a amnistiei, iar încălcările procesuale din speță nu sunt atât de esențiale.

Consider că la judecarea cauzei în ordine de apel n-a fost respectată procedura de examinare a cererilor de apel, iar procedura de aplicare a amnistiei a fost viciată, deoarece toți participanții la proces urmau să se pronunțe atât asupra apelurilor declarate cât și asupra cererii de aplicare a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia (ceea ce nu a avut loc), or succesorul legal al victimei și avocatul acestuia Doronceanu O. au fost pur și simplu spectatori în ședința de judecată, fără a avea posibilitatea, cel puțin să-și expună durerea pe care o poartă (a decedat soția de 24 de ani, care cu două săptămâni înainte de deces a născut un copil).

Generalizând cele menționate mai sus, conchid, că la judecarea cauzei în ordine de apel au fost încălcate prevederile art. 413 alin. (5), (8), 414 alin. (5), (6), 417 alin. 7), 8) Cod de procedură penală, care au generat încălcarea dreptului

succesorului legal al părții vătămate la un recurs efectiv și la un proces echitabil de aceea recursurile ordinare urmau să fie admise, casată hotărârea contestată cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În temeiul art. 339 alin. (7) Cod de procedură penală, expun și semnez prezenta opinie separată, care se anexează la dosar.

Judecătorul Colegiului penal

Constantin Alerguș